

с. 11 Бог не заважає,
а допомагає нам.

с. 22 Просто sms-ка...
Сестра написала: "У мамі рак".

«Збирайте ж собі скарби на небі...» Матв. 6:20

Флешка

№ 6 (37)
2013

Молодіжна християнська газета

Тема номера:

с. 2

Ідіот

с. 4

**Закохати в себе дівчину?
Легко!**

с. 16

Робимо ставки, панове!

Diom

Князь Мишкін. Я не знаю, чи говорить тобі про щось це ім'я, але якщо ти не прогулював уроки літератури в школі й сумлінно читав усе, що задавали на літо, то знаєш, що це головний герой роману Федора Михайловича Достоевського «Ідіот». Я от завжди думав, навіщо було вигадувати таку назву? Я, як ти зрозумів, не читав його в школі, вважаючи такі книжки надто нудними порівняно з фантастикою та детективами. А ось уже в зрілому віці вирішив прочитати, і для мене відкрився дивовижний світ Достоевського та його героїв.

«Ну от, починається, знову про класику...» Не поспішай робити висновки, адже те, що я хочу тобі сказати, дуже важливо.

Знаєш, чому Мишкіна вважали ідіотом? Річ у тім, що він завжди говорив правду, завжди всьому вірив, дуже поважав інших людей, з готовністю просив вибачення і пробачав усі образи з радістю.

Стоп... Щось не в'яжеться? Ця книга мені дуже нагадує сучасне суспільство, у якому такі люди також виглядають ідіотами.

Щось зламалося в нашому соціумі, щось пішло не так, і те, що має називатися білим, називається чорним, і навпаки. Ця проблема досить давня: ще Ісус у своїх проповідях 2000 років тому намагався достукатися до серця сучасників, ставлячи риторичне запитання: «Отже, коли світло, що

в тобі, є темрявою, то яка ж велика тоді темрява?» (Матв. 6:23).

Чомусь не модно зараз будувати стосунки поза сайтом «ВКонтакте», не престижно допомагати слабким, соромно зізнатися, що твій друг – інвалід. Тебе вважатимуть слабодухим, якщо ти попросиш вибачення або пробачиш...

Слава Богові, що в усі часи були «ідіоти», які не соромилися бути «ненормальними» в очах усіх доволешніх людей. І, думаю, якби не вони, світ би вже давним-давно загинув.

Звичайно, тобі обирати: лише говорити про те, що ставитися до ближнього потрібно обачно, чи все ж таки жити за цим принципом. Я запрошую тебе відкрити дивовижний світ, який не всі в змозі зрозуміти. Це світ любові, прощення, допомоги й співчуття, сповнений яскравих фарб щастя, радості й надії. І це не просто красиві слова, це реальність.

Так, можливо, той, хто не доріс до того, щоб стати жителем цього світу, буде називати тебе «ідіотом», ну і нехай! Пробач йому!

Настав час великих змін! Ти можеш стати частиною цього руху, просто трішечки змінивши своє життя і ставлення до ближнього. У тебе вийде, адже безліч молодих людей уже живуть так.

Усе у твоїх руках! Готовий? Поїхали!

Сергій СТЕПАНЮК

**ЗАКОХАТИ В
СЕБЕ ДІВЧИНУ?**

ЛЕГКО!

Хлопці, чи знаєте ви, як закохати в себе дівчину? Які риси приваблюють представниць прекрасної статі? Ось кілька порад чоловікам.

Насправді не треба бути «мачо», потрібно «спуститися з небес» і просто бути щирим. Ну і, звісно ж, пам'ятати кілька важливих правил, які, безсумнівно, зроблять тебе, мій друже, привабливим.

ПОЗИТИВНІ РИСИ

Будь-яка людина приваблива своїми рисами. Це все одно, що якісний товар у магазині. Він відрізняється від інших, і багато покупців готові стояти в черзі за ним. Тому твоя мета – показати, що ти її гідний. Доброзичливість, вірність словам і принципам, мужність – і ти джентльмен!

ПОЧУТТЯ ГУМОРУ

Чи є жінки, які бажають бачити поряд із собою серйозного, сумного і кислого чоловіка? Здається, немає. Дами люблять тих, хто має почуття гумору і не боїться бути смішним. Наодинці або в компанії жарти завжди доречні, вони знімають напруження. А головне – вмій сміятися над собою.

БУДЬ ВПЕВНЕНИМ

Тут немає й натяку на САМОВпевненість! Просто будь упевненим у собі. Ти повинен знати, що гідний її, і це зробить тебе привабливим. Дівчата хочуть бачити поруч із собою гідного кавалера. Запам'ятай: ТИ – ЧОЛОВІК, а про хвастощі забудь.

Вивчи її

Якщо ти будеш знати, чому вона віддає перевагу, тоді ти матимеш ключ від скарбу. Роби те, що їй подобається, готуй сюрпризи. У її очах ти отримаєш великий лайк. Наприклад, вона любить кататися на велосипеді, а ти не вмієш. Тобі доведеться навчитися, і нехай вона буде твоїм учителем. Основне правило – різноманітність.

Свобода

Поширена помилка багатьох чоловіків: ми намагаємося обмежити свободу дівчини. Деякі бажають отримати контроль над кожним її кроком. Це прямий шлях до кризи. Повага до неї, її особистого життя і вибору дуже цінується, повір. Не прагни заволодіти її особистим простором. Вона може полюбити тебе і на відстані. Найголовніше – без крайнощів.

ПРИВЯБЛИВІСТЬ

Хто сказав, що тільки чоловіки люблять очима? Дівчат це також стосується. Охайна зовнішність, доглянутість, чисте взуття і приємний запах завжди були актуальні.

ТОВАРИСЬКІСТЬ

З товариською людиною завжди добре. Той, з ким можна поговорити на будь-яку тему, хто може сказати потрібні слова, завжди цікавий. Просто потрібно бути щирим співрозмовником. Головне – не базікати зайвого. Це не те, що нам потрібно.

І найголовніше – не впадай у відчай. Усі дівчата мріють знайти свого Бонда, що б вони не казали. Тож дамо їм цю можливість. Вір у себе, шукай, докладай зусиль і ніколи не здавайся!

Ще одна ознака?

26 грудня 2004 року о 07:59 за місцевим часом у районі острова Суматра в Індійському океані стався землетрус із магнітудою 8,9 за шкалою Ріхтера. У цей час хтось іще спав, хтось планував, як проведе недільний день, і ніхто не помічав, як біла смужка моря на горизонті дуже швидко наближалася до берега, перетворюючись на величезну хвилю. Останнім часом стихійні лиха стали звичними, але такої катастрофи історія ще не бачила.

В океанських глибинах

Вчені не можуть дійти згоди щодо причини цього землетрусу, котрий породив настільки жакливе цунамі. Проте ось одна з версій. Причина виникнення цунамі крилася глибоко під водою, вона полягала в зіткненні двох тектонічних платформ, на яких розташовані два континенти. Індійсько-Австралійська платформа під'їхала під Філіппінську, утворивши зону накладання довжиною 1200 км і шириною 480 км. І ось ці дві зчеплені платформи почали тиснути одна на одну. Врешті верхня платформа звільнилася, зробивши поштовх, від якого стався зсув земної кори приблизно на 15 метрів. Дно океану піднялося, утворивши величезну хвилю – цунамі.

На поверхні моря

Як відомо, цунамі небезпечне тільки на березі. Рибалки, ловлячи рибу за 30 км від берега, майже нічого не помітили. Смертоносна хвиля непомітно підбиралася до берега. Швидкість хвилі цунамі залежить від глибини, але в середньому вона становить кілька сотень кілометрів за годину. Чим більша глибина, тим швидше рухається хвиля, а в дуже глибоких місцях хвиля цунамі може досягати швидкості реактивного літака. Наближаючись до суші, швидкість цунамі падає, але висота хвилі зростає, тому біля берега вона перетворюється на справжнього монстра. Далі відомо: хвиля змітає все на своєму шляху. Зникають села, від міст залишаються руїни, гинуть сотні й тисячі людей. Кількість жертв досягла 400 000 чоловік. Цунамі було таким сильним, що його відлуння зафіксовані в Мексиці, Чилі та Новій Зеландії.

Земля похитнулася

Припускають, що внаслідок цього землетрусу Земля могла зрушитися зі своєї осі. Енергія, яка вивільнилася в результаті землетрусу 26 грудня, просто жаклива. Під час землетрусу силою 8 балів за шкалою Ріхтера вивільнення енергії еквівалентне вибуху 6 млн тонн тротилу. Кількість енергії в разі збільшення на один бал зростає в 32 рази! Таким чином, землетрус 26 грудня еквівалентний вибуху понад 190 млн тонн тротилу. Тектонічні платформи, на яких знаходяться материки, за рік зміщуються на 6 см. З такою швидкістю в нас ростуть нігті. Хоча територія навколо Індонезії є сейсмічно активною, тут не було сильних землетрусів уже понад сто років. Це пояснює те, що на цій території утворився величезний тиск, який вивільнився за одну мить. Хоч усі вчені побоюються побоювання,

що це лихо могло змусити Землю захитатися, ніхто не може з точністю сказати, що вісь нашої планети зрушилася. Річ у тім, що коливання земної осі дуже непередбачувані і їх складно виміряти.

Чим займаються сейсмологи?

Як сталося, що таке лихо ніхто не зміг передбачити? У Тихому океані встановлено багато сейсмологічних станцій, які вимірюють силу коливань земної кори. Якщо відбувається землетрус у районі, де можливе цунамі, відразу ж передаються відповідні попередження. У цих попередженнях повідомляється про час і місце, де можливі стихійні лиха. Потім уже місцева влада відповідає за планування евакуації, а через радіо і телебачення оповіщається все населення. 26 грудня Британське геологічне товариство зафіксувало землетрус через 10–15 хвилин після того, як він відбувся. За словами представників американського Центру сповіщення про загрозу цунамі в Лос-Анджелесі, хвиля від епіцентру до узбережжя Таїланду та Малайзії йшла близько години, а до Шрі-Ланки – більш ніж півтори години. А для того щоб врятуватися, було достатньо 15 хвилин. За цей час цілком можливо було відійти на безпечну відстань від берегової лінії. Проте в жодній з найбільш постраждалих країн служби оповіщення не попередили жителів прибережних районів про небезпеку, і ніхто не був евакуйований з небезпечних зон до приходу хвилі.

Як було в день цунамі, так буде і в день Другого приходу Сина Людського

Територія навколо Суматри і Яви є однією з найбільш небезпечних сейсмічних зон. 1883 року тут відбулося виверження вулкана Кракатау, внаслідок чого зник цілий острів. Якби місцева влада поставилася серйозно до попередження 26 грудня, можливо, не було б стільки жертв. І ще один цікавий факт. У результаті цунамі не загинула жодна тварина! Хто їх попередив? А може, це ще одна ознака? Може, це Бог нас попереджає: «Людство, досить бути таким безтурботним!»? Адже настане день, коли люди будуть займатися своїми звичайними справами і ніхто не помітить, що це останній день Землі...

Що тоді заважає?

«Дуже часто, якщо не постійно, ми ловимо себе на думці, що нам і навколишнім людям хтось або щось заважає. Дітям заважають батьки своїми моральними та порадами, а батькам – діти своєю гучною музикою та “самостійністю”. Підлеглим – начальники своєю вимогливістю та прискіпливістю, а начальникам – підлеглі своїм недбалством і неперворністю. Співробітникам – колеги, які підглядають за ними; дівчатам – їхні більш вродливі подружки, які «відбивають» у них хлопців, а політикам – їхні опоненти, які претендують, як і вони, на владу. Злочинцям заважають закони, а законослухняним громадянам – правопорушники, які не дають їм спокійно спати. Дружинам нерідко заважають чоловіки, які не дають їм жити повноцінним життям, а чоловікам – дружини, які стримують їхню свободу. Заважає час, який то дуже швидко проминає, то, навпаки, дуже повільно. Заважає погода – то сніг, то дощ. Словом, заважає нам геть усе, і саме на це “заважає” ми скидаємо всі свої невдачі та промахи».

(О. А. Опарін «Отвергнувшие ведение...»)

Ми всі такі різні. Кожен зі своїми перевагами та недоліками, цілями та досягненнями, вміннями та прагненнями. У нас різні погляди на світ, на життя, на будь-яку ситуацію. Але кожен з нас, незалежно від віку та соціального стану, у глибині серця мріє про любов, розуміння, турботу й відданість – про просте людське щастя. Та, як на зло, усі навколо перешкоджають цьому довгоочікуваному і такому бажаному щастю: друзі, колеги, родичі, звичайні перехожі на вулиці та навіть... сам Бог. Ні, це не жарт, друже. Саме це і є головним. Здається, що Бог не бажає, щоб ми були щасливими. Адже якщо Він – Бог, значить – Всемогутній. Він міг би звільнити нас від проблем і негараздів на роботі, від сварок і неприємних розмов вдома, від заздрисних сусідів і навіть від цієї жахливої дощової і сирої погоди за вікном. І Він заважає нам бути щасливими!

Щось не так... Можливо, варто просто зупинитися і задуматися на хвилинку, подивитися на світ іншими очима, під іншим кутом, з іншого ракурсу, з іншим настроєм? Може, ми просто розучилися радіти найпростішим

речам? Можливо, забули, що «щастя – це не пункт призначення, а спосіб подорожування»? Відповідь міститься в кожному з нас, а Бог не заважає, а допомагає нам! Допомагає уникнути ще більших проблем і впоратися з тією плутаниною, яку ми самі часто влаштовуємо в наших життях. Наш Отець оберігає, дбає, підказує, заспокоює, зберігає, посилає надію і підтримку! Нам тільки слід навчитися помічати. А ще – приймати Його любов...

Дехто написав:

*Не привыкайте к чудесам – дивитесь им, дивитесь!
Не привыкайте к небесам – глазами к ним тянитесь!
Приглядывайтесь к облакам, прислушивайтесь к птицам,
Прикладывайтесь к родникам – ничто не повторится!
За мигом миг, за часом час, впадайте в изумленье:
Все будет так – и все не так через одно мгновенье!*

Великий дар – цінувати те, що маєш! Будемо вчитися бачити світ кольоровим! Будемо помічати красу й надихатися нею! Будемо мріяти і сподіватися! Будемо жити повноцінним життям, незважаючи ні на що! І будемо вірити в те, що Богові не байдуже! Адже Йому справді не байдуже! І тоді багато що довкола зміниться. Зникне все те, що «заважає», і ми інакше подивимося на світ навколо нас.

Оксана СИДОРЕНКО

Батьківські збори

Сходила я недавно на батьківські збори. Вчителька розповідала: «Василь те, Таня це... а от Єгор – єдиний, до кого в мене немає претензій з української та читання». Усі батьки дружно на мене подивилися. Я почервоніла, кокетливо прикрилася і сповзла під парту. З'явилося якесь первісне бажання виправдовуватися – та, ну ось такий він у мене вродився, читати любить, усі люди, як люди, а мій от...

Після зборів батьки затиснули мене в кут і запитали:

– А ЯК ВИ ЙОГО ЗМУСИЛИ ПОЛЮБИТИ ЧИТАННЯ?

І ось тут я зрозуміла, що це «кінець». Стоїть купка жінок і ледве не з блокнотами в руках чекають від мене детальний майстер-клас на тему «Як я змусила свого сина полюбити книги», заздалегідь готуючись дивуватися з моїх жорстоких методів. Адже звичайні методи вони всі перепробували, та нічого не вийшло. Я намагалася пояснити, що не можна змусити людину любити. А вони не розуміють. Адже мій син любить читати? Значить, у мене вийшло його змусити?! Діалог вийшов феєричний:

– Серед його оточення постійно всі читають. І я, і чоловік, і бабусі... Він це бачить і читає сам. Повний будинок книг...

– У нас теж повний будинок, ще мій тато бібліотеку збирав, книжки дефіцитні тоді були. Три шафи книг, навіть сторінки не розклеєні – бери, читай. І ми весь час купуємо – і журнали, і детективи... А він усе перед телевизором сидить!

– А в нас немає телевізора...

– ?!

– Зовсім. Ми не дивимося. Ми читаємо.

Так дивилися первісні люди на шамана, який порухом руки зупинив печерного ведмеда. Ось він, материнський подвиг! Відмовитися від телевізора заради того, щоб дитина читала! Піти на такі жахливі обмеження!

– А що ви ввечері робите?

– Спілкуємося, наприклад...

– Про що? Ми от обговорюємо, що по телевізору бачили!

– А ми – у кого що за день сталося. Прочитані книжки. Ще зі звіринцем своїм возимосся, я вишиваю...

– БЕЗ ФОНУ?!

– Ні, музику вмикаю на комп'ютері.

– А новини?

– Інтернет, радіо. Та я й не особливо цікавлюся новинами. Найважливіше по радіо скажуть, а подробиці особистого життя зірок мені нецікаві.

– Ну, як же... не знати, що у світі відбувається...

Дивляться вже не як на небожителя, а як на хворого.

– А до комп'ютера його не пускаєте?

– У нього свій є.

– І не дозволяєте цілий день грати?

– Він сам не хоче, йому нецікаво.

– Чому?

– Книга цікавіша.

– Книга не може бути цікавішою! Це ж дитина!

І ось я вже мати-єхидна.

– І все-таки – ЯК ВИ ЗМУСИЛИ СИНА ЛЮБИТИ ЧИТАТИ?!

– Ну... от ви любите читати?

– А МЕНІ ВЖЕ НЕ ТРЕБА! Я ВЖЕ ШКОЛУ ЗАКІНЧИЛА, СВОЄ ВІДЧИТАЛА!

На тому й розійшлися. Вони – додому, до телевізора, як усі нормальні люди. Я – додому, до сина, чоловіка і тварин. У кам'яний вік, де немає телевізора і є книги. З розклеєними сторінками, а не як престижна дефіцитна річ.

Піду почитаю, чи що...

Робимо ставки, панове!

Нервово тремтіння по всьому тілу, обумовлене бажанням виграти, спонукає запеклого гравця продовжувати збільшувати ставки. Однак чи не шкода задля такої забави світло світити?

«Мене звати Пол, і я – запеклий гравець. Минуло ось уже 40 днів відтоді, як я востаннє зробив ставку. Ще 40 днів тому я вперто не хотів зізнатися собі, що став справжнім ігроманом.

Та коли мій начальник спіймав мене на розтраті довірених мені коштів, до мене, нарешті, дійшло, що я був, є і, напевно, залишуся запеклим гравцем до кінця своїх днів. Зараз я відвідую зустрічі анонімних ігроманів. Думаю, що мені доведеться робити це ще протягом тривалого періоду. Моя кар'єра пішла крахом... Я практично позбувся всього, що мав і заради чого не покладаючи рук працював довгі роки. На щастя, моя дружина і діти, як і раніше, зі мною. Вони єдині, хто не відвернувся від мене під час кризи, яка практично перекреслила все моє життя, і я невимовно вдячний їм за це. Батько припинив спілкуватися зі

мною після того, як дізнався про мою залежність. Моя старша сестра готова зробити все можливе, щоб допомогти моїй дружині та дітям, але до мене їй не було ніякого діла. І я не маю права звинувачувати її, адже я сам винен у трагедії.

27 років тому я зробив свою першу ставку. Якби в той момент хтось сказав мені, що до 39 років я втрачу буквально все й опинюся повністю розчавленим залежністю, яка оволоділа мною, я б назвав таку людину божевільною. Справді, на той момент я вважав себе цілком розсудливим, освіченим, спроможним адекватно оцінювати реальність і контролювати свої пориви. Однак реальність виявилася такою, що моя пристрасть до азартних ігор досить швидко набула форми патологічної залежності. У такому стані ви робите вчинки, які не піддаються логічному поясненню. При цьому ви абсолютно не замислюєтеся про наслідки своїх дій, тому сьогодні я хочу звернутися до всіх, хто готовий мене вислухати: друзі, рано чи пізно вам доведеться дати відповідь за все, що ви накоїли».

Пола навряд чи можна назвати самотнім у своїй залежності. Більш ніж для 10 мільйонів американців

Ігromанія є серйозною проблемою. Із них 3 мільйони мають настільки сильний потяг до гри на тоталізаторі, що це набуває форму нав'язливої ідеї, патології з розряду таких серйозних фізичних і психологічних розладів, як хімічна залежність, депресивний стан і асоціальна поведінка. Ігromани часто відчують підвищений потяг до вживання алкоголю, вони частіше за інших порушують трудову дисципліну, а також схильні до шахрайства і розкрадання. Більше того, на сьогодні вже доведений зв'язок між захопленням азартними іграми та схильністю до суїциду.

На жаль, прихильники дозволених законом азартних ігор стверджують, що, враховуючи всім відомий вислів «життя – це гра», ігromанія являє собою не більш ніж іще один ризик. Вони стверджують, що життя сповнене небезпек і невизначеності (наприклад, можна, переходячи вулицю, потрапити під машину, невдало інвестувати заощадження, піднятися на борт несправного літака і т. д.). Зважаючи на це, тоталізатори, які дозволяють робити ставку на виграш певної спортивної команди, – це лише шанс поліпшити своє матеріальне становище й отримати надію.

Ігromанія – це не просто гра

Азартні ігри – це не просто гра. Аналітики та фахівці однієї лондонської компанії заглибилися в питання про величину доходів світової індустрії ігор, зокрема казино. Вони провели дослідження, в ході якого з'ясувалося, скільки ж насправді становить прибуток гральних закладів.

Згідно з отриманими даними, прибуток усіх казино у світі тільки за 2012 рік склав 117,6 мільярдів доларів. Погодьтеся, що масштаби вражають, адже в сумі це становить, наприклад, три річних бюджети України (виходячи з торішнього бюджету).

Розвиток світової індустрії грального бізнесу на цьому не зупиниться, за прогнозами тих самих аналітиків, масштаби прибутку будуть тільки зростати, причому рекордними темпами. Так лише за декілька найближчих років вони досягнуть 182,5 мільярдів доларів США. Якщо на підставі цих даних вивести середньорічне збільшення приросту, то вийде 9,2 %, а це, погодьтеся, чимало.

Система грального бізнесу давно заповонила простори Інтернету. Сьогодні дуже рідко вдається відкрити веб-сторінку, не отримавши при цьому привабливої пропозиції випробувати долю в пошуках легкої наживи. Зробити це простіше простого, не потрібно навіть виходити з дому, при цьому діє той самий принцип

анонімності, який зробив онлайн-порнографію настільки популярною розвагою для багатьох. Коли щось із настільки привабливими властивостями стає доступним практично в будь-якій точці земної кулі, успіх такої діяльності гарантований.

Якщо поміркувати про породжені ігromанією проблеми, то одного тільки цього вже достатньо для того, щоб зробити азартні ігри проблемною номер один у сучасному суспільстві. Чи слід нам негативно ставитися до всіх форм ігromанії? Чи повинні ми бути толерантними щодо прояву окремих її форм, дозволених на рівні законодавства?

Ігromанія не настільки нешкідлива

Особисто я виступаю проти ігromанії з кількох причин. Для того щоб переконатися в тому, що це заняття аж ніяк не без кривди, не потрібно багато часу. Чимало людей уже постраждали від неї, а спокуса легкої наживи призводить до того, що і без того небагаті громадяни спускають свої останні кошти в нікуди. На біду, щорічний прибуток, отримуваний від грального бізнесу, перевищує всі прогнози, при цьому він повністю перекреслює собою шкоду, яку завдає ігromанія мільйонам людей. До речі, ця ж заява є справедливою і щодо зростання продажу алкоголю та тютюнових виробів. Сьогодні світом править жадоба наживи, а гроші вирішують все.

Більше того, гральна індустрія побудована на принципі хитрості й обману. Вона апелює до нищих пристрастей людини, пробуджуючи в її свідомості бажання нічого не робити, але при цьому мати все. Не секрет, що у сфері азартних ігор працює багато психологів. Усі ці люди протягом десятків років створювали концепцію ідеального ігрового місця, яке притягує відвідувачів. Дизайн, освітлення, манера спілкування з відвідувачами, правила казино — усе це давно продумано і реалізовано. Жодних випадковостей, усе засновано на логіці та психології. Ось лише кілька хитрощів, до яких вдаються казино для того, щоб залучити якомога більше відвідувачів і утримати їх якомога довше: у гральних закладах відсутні годинники й вікна (щоб дезорієнтувати людину в часі, проведеному нею в казино), створюється атмосфера домашнього затишку, пропонується безкоштовна їжа та випивка...

І все ж корені проблеми ігromанії сягають ще глибше.

Зверніть увагу:

1. Ігromанія обіцяє збагачення без особливих зусиль. Справді, азартні ігри не вимагають фізичних зусиль. Гроші або самі пливуть вам до рук, ➤

або ні, третього немає. Проте Біблія вчить нас чесно працювати, забезпечуючи потреби своїх рідних. «Хто оброблює землю свою, той хлібом насичується, хто ж за марницею гониться, той позбавлений розуму» (Прип. 12:11). Апостол Павло описує належне християнину ставлення до праці такими словами: «Бо коли ми були у вас, то заповідали вам: коли хто не хоче працювати, хай не їсть» (2 Сол. 3:10).

2. Ігromанія експлуатує бідних. Ігromанія заснована на принципі збагачення однієї особи за рахунок інших. Найчастіше ці «інші» є найбіднішими. Людям, які перебувають у скрутному фінансовому становищі, азартні ігри дарують помилкову надію одним махом залагодити болючі для них грошові питання. Такі очікування дива змушують багатьох стати на шлях, що веде, якщо можна так висловитися, до повної фінансової безвідповідальності.

3. Ігromанія призводить до нераціонального використання довірених нам Богом ресурсів. Біблія повідомляє нас про те, що ми виконуємо обов'язки розпорядників створених Богом ресурсів. «Господня земля, і все, що на ній, вселенна й мешканці її» (Псал. 24:1). Ісус, живучи на Землі, говорив про те, що на нас, як на Божих слугах, лежить

велика відповідальність (див. Матв. 25:14–30). Якби мільйони доларів, які щорічно витрачаються на азартні ігри, були використані для допомоги бідним (надання їм можливості отримати освіту, поліпшити стан здоров'я), то наше суспільство стало б щасливішим.

4. Ігromанія стимулює жадібність. Азартні ігри являють собою не що інше, як спробу заволодіти коштами інших людей, до того ж нічого не віддаючи їм натомість. Зовсім не дивно, що в суспільстві, у якому ідея збагачення всіляко оспівується, люди готові піти на все, щоб досягти цієї такої бажаної для багатьох мети. Десята заповідь Божого Закону застерігає людей від прагнення заволодіти чияюсь власністю (див. Вих. 20:17). Також і апостол Павло попереджає нас про підступність людської жадібності: «Ті ж, що хочуть збагачуватися, потрапляють у спокуси, у тенета, в численні нерозумні та шкідливі пожадання, які приводять людей до знищення і загибелі. Бо коренем усього зла є грошолюбство, віддавшись якому деякі ухилилися від віри й самі наштовхнулися на великі страждання» (1 Тим. 6:9, 10).

5. Ігromанія займає в серці людини місце, призначене Богові. І, нарешті, ігromанія підриває віру людини в Бога. Відбувається це через те, що вона спонукає людину

виявляти невдоволення матеріальними благословеннями, якими її наділяє Бог. Вона починає вважати, що її права ображені. Азартні ігри пропонують людям шукати і покладатися на такі джерела збагачення, які за своєю суттю суперечать Богові.

Яким чином ми можемо уникнути небезпеки, яку приховують у собі азартні ігри? Нам слід самим уникати їх, а також застерігати інших про цю небезпечну пастку. Також ми не повинні схвалювати людей, які вже потрапили в тенета ігрової залежності. Однак при цьому нам необхідно щиро підтримувати тих, хто, усвідомивши своє тяжке становище ігromана, намагається перемогти залежність і знову повернутися до нормального життя. Оскільки потяг до азартних ігор досить сильний і здатний пригнічувати волю людини, таким людям потрібна допомога інших. Не виключено, що відвідування занять у групі анонімних ігromанів допоможуть їм вирішити проблему.

Ще в підлітковому віці я чітко запам'ятав один біблійний уривок. У ньому міститься чудова порада, яка особисто мені допомогла уникнути багатьох спокус. Упевнений, що вона здатна допомогти і тим, хто потрапив у ігрову залежність. Ось цей уривок: «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:5, 6).

Мігель Вальдівія

Журнал «Signs of the Times»

Дуже особисте

Якщо бачиш, що на задньому сидінні маршрутки плаче дівчина, то першим чомусь спадає на думку нещасливе кохання. Хоча, можливо, дівчина провалила іспит або її образили на роботі. Та хіба мало чому можна плакати в маршрутці на задньому сидінні, відвернувшись до вікна!

Коли з людиною трапляється таке, довколишні відразу діляться на дві категорії: одні дають безліч порад і роблять це від щирого серця, інші просто дивляться тобі в очі й кажуть: «Тримайся». І чомусь спочатку через відсутність у цих останніх всякого оптимізму буває якось неприємно.

Пасажири маршрутки співчутливо мовчали. А я плакала, тому що насувалася ніч, а в мене не було жодної ампули морфіну. Хоч би на цю ніч. Знайомий лікар нічим допомогти не міг – кримінальної відповідальності за зниклі наркотичні анальгетики поки ще ніхто не відміняв...

Починався весь цей кошмар буденно. Просто sms-ка, конвертик у кутку дисплея мобільного. Таких конвертиків людям приходить десяток на день. Сестра написала: «У мамі рак». Що? Який рак?

Це так природно, коли в тебе є мама. Вона може пришити нове мереживне жабо до твоєї минулорічної блузки, щоб на шкільному святі ти відчувала себе принцесою! Вона вміє розкласти намет і готувати їжу на портативній плитці, щоб кожен рік возити тебе на море, навіть за відсутності грошей і

чоловічої допомоги. Вона пояснює тобі задачі з алгебри так легко, немов закінчила школу вчора, а не тридцять років тому. Саме вона колись прищепила тобі деякі прості істини, які роблять людину людиною. І навіть якщо ти вже вважаєш себе дорослою, тільки вона думає про тебе як про дитину, якій треба поспати. Просто МАМА.

«Якби це була моя мати, – сказав головний лікар онкоцентру на Каширці, зустрічі з яким я героїчно домоглася, – я б її вже не чіпав. Тобто дав би їй спокійно померти».

Виявляється, печінка – орган з великими компенсаторними можливостями. Він до останньої стадії руйнування не дає особливих симптомів. Четверта стадія раку не лікується, тим більше раку печінки. Я квапливо записувала в блокнот під диктовку: «Спочатку одні ліки, потім можна інші, а коли зовсім погано буде – морфін». Це наркотичні анальгетики. Їх видають у поліклініці за місцем проживання безкоштовно, щоб людина могла спокійно померти. Звідки в неї взявся рак печінки? Вона не пила і не курила!

Люди, які не стикалися з такою бідою, негайно прийшли мені на допомогу. Вони приносили підшивки газети щодо здорового способу життя за останні кілька років, жертвували горщики з чудодійними рослинами прямо з власних підвіконь, вимагали давати мамі горілку з маслом за якимось методом і дуже дивувалися, що терапія щойно вичавленими соками в нашому

випадку виявилася безсилою. Тепер я вже сама шукала товариства людей – тих, які могли просто сказати: «Тримайся».

В онкоцентрі на Каширці мені також пояснили, що анальгетики краще колоти по годинах – так вони надійніше вгамовують біль. Ви знаєте, що таке біль у деяких видах раку? Усередині людини, крізь її живі органи, проростає пухлина. Вона розриває і здавлює їх. Навіть у наукових медичних роботах, позбавлених будь-якого емоційного забарвлення, можна натрапити на словосполучення «жахливий біль». Він такий і є. Особливо – вночі.

Моя мама жила в Тульській області. Коли я вперше прийшла в районну поліклініку за нашими безкоштовними знеболювальними, лікар виписала кілька ампул ліків і вручила рецепт зі словами: «Порожні ампули повернеш назад. Дивись, вводь тільки тоді, коли вже криком кричати буде! А не так, щоб просто чманіла бабка».

– Вона не бабка, – відповіла я жорстко.

Чомусь виписані ліки маму «не брали». Тобто вони допомагали їй рівно один день, а потім перестали. Я знову прийшла в поліклініку і попросила щось сильніше. На мене подивилися з подивом. Нічого такого тут не було. А про морфін краще було зовсім не питати: мені й попередніх ліків так багато не дозволялося брати.

Мама ніколи «криком не кричала», навіть ночами. Та насправді вона з дитинства дуже

боялася саме фізичного болю. Крім того, що дивитися на її страждання було нестерпно, у глибині душі я дуже боялася, що вона почне нарікати на Бога. Адже збунтувалася ж вона проти свіжих соків, які ми вливали в її шлунок кожні п'ятнадцять хвилин, сумлінно дотримуючись марних порад. Так-от, думала я, може, і на молитву вона махне рукою як на засіб, який більше не допомагає.

Від болю кололи ми їй усе, що могли, – даремно.

Того вечора, коли я повернулася з онкоцентру, у мамі було вже чи то сіре, чи то коричневе обличчя. У сестри – опухле від сліз. Над нами нависала ще одна жаклива ніч.

Проте перед сном мама молилася, як зазвичай, – повільно, продумано, небагатослівно. Вона згадувала перед Богом усіх своїх дітей і про щось слізно благала.

Мені ж хотілося зробити щось іще.

– Розумієш, – пояснювала я сестрі, – у Москві є морфін, але тільки для тих, хто там прописаний. А в нас немає, тому що він дорогий! І районним поліклінікам він не по кишені. Лікарі воліють з ним не зв'язуватися – не відвітуєшся потім, що не продав його комусь з-під прилавку. Кому потрібна така відповідальність!

– Що за нісенітниця! – сказала сестра.

Нісенітниця... Мені раптом здалося, що я знаю, що потрібно робити. Я вискочила з дому і побігла до Сергія. Сергій був наркоманом. 🟢

Він не відразу погодився на те, що я просила, бо «вже зав'язав». Але, зрештою...

О першій ночі в себе на кухні я висипала з крихітного поліетиленового вузлика щось біло-жовте, схоже на сіль. Як у сні, виконала Сергійові вказівки і наповнила шприц.

У маминій кімнаті горіло світло. Вона не спала. Я тихо підійшла до її ліжка. «Зараз все буде добре», – повторювала я якимось чужим підлесливим голосом, точно боячись, що вона відмовиться від знайдених мною засобів. І справді, глянувши на мене, на шприц, мама замотала головою. І тоді я зрозуміла, що вже справді нічого не треба. Ні-чо-го. Тому що через кілька хвилин, глянувши просвітлілими очима вгору, вона померла.

Ось така історія. Я нічого не змогла зробити для тебе, мамо. І ці останні декілька годин твого життя, замість того щоб тримати тебе за руку й дивитися на тебе, я бігала невідомо де!

Залишки білого порошку полетіли в смітник. Пробач мені, мамо.

Хтось розповідав мені про жінку, чия дочка померла тільки тому, що в сільській лікарні не виявлялося кисневого апарату. Ця жінка створила фонд імені своєї дівчинки і зібрала гроші на той апарат, щоб інші діти не помирали. Так само чоловік, у якого від розсіяного склерозу померла дружина, організував фонд допомоги хворим на розсіяний склероз. А батько дитини-інваліда піднявся на захист прав дітей з обмеженими

можливостями. Проте я не знаю, який фонд можна заснувати на світлу пам'ять моєї мами. У країні, де щорічно захворює на рак майже півмільйона людей, тільки чверть помирають без мук. І ні за які гроші ніякого фонду всім іншим не купиш наркотичні анальгетики. Не на героїн же збирати, правда?

І ні я, ні ви не винні в тому, що існують невиліковні хвороби й абсурдні системи охорони здоров'я. Що ми можемо зробити? Проте я думаю тепер про той час, коли в моїх руках було дуже багато. І, напевно, це було важливіше, ніж уся моя біганина і метушня в кінці маминого життя. Якби я частіше приїжджала до неї на вихідні, просто сідала в електричку і приїжджала... Якби на її поради не поспішала відповідати: «Та знаю, мамо, знаю», а слухала і намагалася зрозуміти. Якби не робила страдницьку фізіономію, коли вона просила мене не ходити без шапки в сиру погоду. Якби взагалі розуміла, чого варті близькі люди і що це за розкіш – кожен день, прожитий поруч з ними!

Відтоді минуло декілька років. Не так давно я зустріла на вулиці Олену, мою знайому. Вона плакала, бо з її чоловіком сталося те ж саме, що і з мою мамою. «Тримайся», – сказала я Олені. Вона кивнула головою і пішла далі вулицею. Мені здалося, що головного вона таки не почула. Довелося наздоганяти. «Намагайся просто більше бути з ним поруч і дивитися в очі. Дивитися в очі, розумієш?!»

С. В.

Три средства

Ограбили, и снова ночью,
Я спал, я видел сладкий сон.
Хоть вроде двери запер прочно,
Но не помог стальной засов.

Ведь это не впервые было,
Но что же делать, как же быть,
Какую надобно мне силу,
Чтоб ограбления прекратить?

Но тут ко мне пришла идея,
Как дом от кражи охранять:
Три средства, может быть, сумеют
Ночного вора испугать.

Три средства, хоть малы, но верны:
Один горел, другой звенел,
А третий, хоть и мал, наверно,
Но просто-напросто шумел.

Всю ночь свеча в окне горела.
Звенел звонок, что над окном,
Щеночек маленький умело
Шумел, не пропуская в дом.

И ограбления прекратились,
Три средства помогли теперь,
Спокойно спать мне приходилось,
Не закрывая даже дверь.

В дом каждого христианина
Прокрасться может сатана,
Три средства применимы
От вора этого всегда.

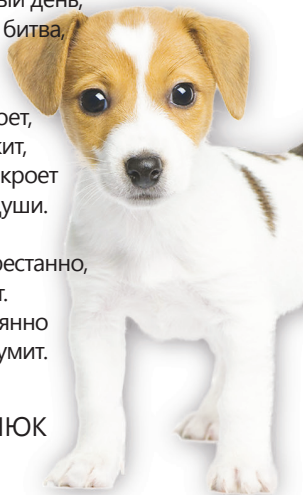
Зажечь должны мы свечку Слова,
Христа светильник — верный свет,
И видно при свече Христовой,
Что ложен сатаны совет.

Звенеть звонок ученья должен:
Рассказывайте о Христе,
И сатана тогда не сможет
Победу одержать нигде.

Шуметь должна наша молитва,
Шуметь надежно, каждый день,
И если предстоит вдруг битва,
Ищите силу во Христе.

Свет истины врага откроет,
От звона вестника сбежит,
И шум молитвы вход закроет
В квартиру искренней души.

Христу веряйтесь непрестанно,
Ведь Он спасение дарит.
И в вашей жизни постоянно
Пусть горит, звенит, шумит.

Сергій СТЕПАНЮК

КОНФЛІКТНА ОСОБИСТІСТЬ

Цей тест дозволяє оцінити ступінь твоєї конфліктності чи тактовності.

1. Уяви, що в громадському транспорті починається суперечка. Як ти діятимеш?

- a. Не будеш втручатися у сварку.
- b. Можеш втрутитися, стати на бік потерпілого або того, хто має рацію.
- c. Завжди втручаєшся і до кінця відстоюєш свою думку.

2. На зборах ти критикуєш керівництво за допущені помилки?

- a. Ні.
- b. Так, але залежно від твого особистого ставлення до нього.
- c. Завжди критикуєш за помилки.

3. Твій безпосередній начальник знайомить тебе з планом роботи, який тобі здається нераціональним. Чи запропонуєш ти свій план, який здається тобі кращим?

- a. Якщо інші тебе підтримають, то так.
- b. Ясна річ, ти будеш відстоювати свій план.
- c. Боїшся, що за критику тебе можуть позбавити преміальних.

4. Чи любиш ти сперечатися зі своїми колегами, друзями?

- a. Тільки з тими, хто не ображається, і коли суперечки не псують наші стосунки.
- b. Так, але тільки з принципових, важливих питань.
- c. Ти сперечаєшся з усіма і з будь-якого приводу.

5. Хтось намагається пролізти поперед тебе без черги. Твої дії?

- a. Вважаючи, що і ти не гірший за нього, спробуєш обійти чергу.
- b. Обурюєшся в думках, але мовчиш.
- c. Відкрито висловлюєш своє обурення.

6. Уяви собі, що розглядається раціоналізаторська пропозиція, експериментальна робота твого колеги, у якій є сміливі ідеї, але є й помилки. Ти знаєш, що твоя думка буде вирішальною. Як ти діятимеш?

- a. Висловиш і позитивні, і негативні сторони цього проекту.
- b. Зауважиш позитивні сторони в його роботі й запропонуєш продовжити її.
- c. Почнеш критикувати її: щоб бути новатором, не можна допускати помилок.

7. Уяви: свекруха (теща) постійно говорить тобі про необхідність економії та ощадливості, про твоє марнотратство, а сама раз у раз купує дорогі речі. Вона хоче знати твою думку про свою останню покупку. Що ти їй скажеш?

- a. Схвалиш покупку, якщо вона принесла їй задоволення.
- b. Скажеш, що ця річ вибрана без смаку.
- c. Постійно лаєшся, сваришся з нею через це.

8. Ти зустрів підлітків, які курять. Як ти відреагуєш?

- a. Думаєш: «Навіщо мені псувати собі настрій через чужих погано вихованих бешкетників?»
- b. Робиш їм зауваження.
- c. Якби це було в громадському місці, то ти б їх провчив.

9. У ресторані ти помічаєш, що офіціант недоплатив тобі. Твої дії:

- a. Ти не даєш йому чайові, які заздалегідь приготував.
- b. Попросиш, щоб він ще раз при тобі перерахував суму.
- c. Це буде приводом для скандалу.

10. Ти в будинку відпочинку. Адміністратор займається сторонніми справами, сам розважається замість того, щоб виконувати свої обов'язки. Чи обурює тебе це?

- a. Так, але якщо ти навіть і висловиш йому якісь претензії, це навряд чи щось змінить.
- b. Ти знаходиш спосіб поскаржитися на нього, нехай його покарають або навіть звільнять з роботи.
- c. Ти зганяєш невдоволення на молодшому персоналі: прибиральницях, офіціантах.

11. Ти сперечаєшся зі своїми батьками і переконуєшся, що правда на їхньому боці. Чи визнаєш ти свою помилку?

- a. Ні.
- b. Зрозуміло, що визнаєш.
- c. Якщо зізнатися, що вони мають рацію, вони постійно будуть керувати тобою.

ОЦІНКА РЕЗУЛЬТАТІВ ТЕСТУ

У тебе переважають відповіді з буквою:

- a** – Ти приховуєш своє невдоволення. Якщо щось тобі не подобається, то йде особистісний конфлікт. Зовнішнього прояву ти уникаєш.
- b** – Ти здатний на раціональний конфлікт, даючи супротивнику можливість висловитися на свій захист. Усі конфлікти ти вирішуєш шляхом згоди.
- c** – Найчастіше ти є винуватцем конфлікту, і цей конфлікт побудований на твоїх емоціях.

Шарль де Голль одного разу сказав про Францію: «Як можна керувати країною, у якій 246 видів сиру?»

Фламандський натураліст XVI століття Карл Клозе висловлювався про шоколад так: «Він придатний швидше для годування свиней, ніж для їжі людини».

Найбільша у світі куховарська книга називалася «Вчені бенкетують». Її автором був Атеней. Із 30-ти томів цієї книги збереглося лише 15.

Після 1680 року кожен француз, який досяг 7-річного віку, був зобов'язаний споживати щорічно 7 фунтів солі. За порушення цього закону винному присуджували штраф 300 ліврів.

Популярний у Китаї та на острові Ява суп «Ластівчине гніздо» готується з гнізд стриживів.

Виноград вибухає в мікрохвильовій печі.

Італійська мудрість свідчить, що салат повинні готувати чотири кухарі: скупий, філософ, ласун і художник. Скупий повинен приправити салат оцтом, філософ – посолити, ласун – влити олію, а художник – перемішати салат.

У традиційній італійській піці, крім тіста, обов'язково має бути соус зі свіжих помідорів, сир «Моцарелла» та листя базиліку. Ці три компоненти мають не тільки кулінарне, а й символічне значення: вони утворюють кольорову гаму італійського прапора.

У червоному (або рожевому) грейпфруті більше вітаміну С, ніж у звичайному (жовтому).

У деяких частинах Китаю в чай замість цукру кладуть сіль.

Огірки на 96 % складаються з води.

Щорічно у світі споживається 567 мільярдів курячих яєць.

Уперше рис був завезений до Росії за часів Петра I. Тоді його називали «сарацинським пшоном».

У США продається приблизно 800 найменувань питної води.

Лимони з тонкою шкіркою соковитіші, ніж лимони з товстою шкіркою.

У XVII столітті в Туреччині було заборонено пити каву. Порушників закону негайно страчували.

Щодня у Великобританії випивають 185 мільйонів чашок чаю.

За своє життя людина з'їдає приблизно 40 тонн різних продуктів.

Щорічно виробляється більше 110 мільйонів тонн цукру: 60 % з цукрової тростини і 40 % із цукрових буряків.

Телеканал "Надія" представляє
з 18 жовтня по 1 грудня 2013 р.

в прямому ефірі
Пт., Сб., Нд. - 18:00

Истории вечной любви 2

... коли любов стає реальною

www.love.hope.ua

contact@love.hope.ua

Шукайте ТК «Надія» в кабельних мережах і на супутнику Astra 4A (Sirius): 5° в.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4

0 (800) 50 157 80 +380 93 50 157 80 +380 66 707 000 5 +380 98 707 000 5

Телеканал "Надія" представляє
в прямому ефірі

з 2 жовтня 2013 р. щосереди о 20:00

Щоб жити,
треба спиратися
на довговічні
реальності.

Сент-Екзюпері

Реально досліджувати
Потрібно аргументувати
Можна заперечити

www.biblefact.info

contact@biblefact.info

Якщо тобі цікаво знати більше про реальність нашого буття, пропонуємо тобі пройти спеціальний курс молодіжних уроків

10 запитань до Бога

1. Чи настане кінець злу, болю та смерті?
2. Чи існує справжнє кохання?
3. Хто придумав секс?
4. Окультизм: це міф чи реальність?
5. Як потрапити на Небо?
6. Коли настане кінець світу?
7. Хто такий Ісус?
8. Як Тобі зателефонувати?
9. Хто створив наш світ?
10. Це Ти написав Біблію?

Формула життя

(рос. мовою)

Заповни відрізний талон і надішли його за адресою: 04071, м. Київ, а/с 36

До речі, ти можеш також замовити уроки, надіславши замовлення на e-mail: fleshka@i.ua (уроки будуть вислані звичайною поштою).

1. Подружись с собой!
2. Что значит дружба?
3. Подготовка к браку.
4. Выбери здоровье!
5. Мечтай о великом!
6. Спиритизм – кто хозяин невидимого мира?
7. Магический ритм – влияние музыки на личность.
8. Цель жизни – утвердись в своих ценностях!

Відрізний талон

☐ Я хочу пройти курс молодіжних уроків: «Формула життя»

☐ «10 запитань до Бога»

Молодіжна християнська газета

Флешка

Мене звати:

прізвище, ім'я

мені

років

Моя адреса:

вказуйте, будь ласка, повну адресу з індексом

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джугай
Головний редактор: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Сергій Степанюк
Голова редколегії: Володимир Велечук
Редколегія: Петро Сироткін, Андрій Шевчук

Переклад, правка: Олена Мехоношина, Ганна Борисовська, Юлія Вальчук
Верстка, дизайн: Марія Бадардінова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Наклад: 10 000 прим.

Адреса: 04071 м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10а
e-mail: fleshka@i.ua

Якщо ти бажаєш пожертвувати кошти на розвиток газети, то можеш це зробити через банк.
Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10а
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку:
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ»
у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.
Відповідальність за зміст статей несе автор.

Додаток до газети
«Вічний Скарб»
Свідцтво про
державну реєстрацію:
Серія KB №8176
від 03.12.2003